

imellem os. Og vi vilde ikke paa nogen Maade tilbage til det gamle. Os er det ingen Tvang, og vi faa Vidnesbyrd nok om, at det ej heller trykker, men glæder vore Folk og hjælper til, at gode Mennesker ville tjene os.

En Husmoder som De, hvis Hus ikke er mere travlt, end at De kan, og som har det Sind, at De vil sige til Deres Medhjælpere af „den dannede Klasse“, at om Eftermiddagen kunde der blive Tid til at dyrke de skønne Kunster, en Husmoder, som kan føle det fornøjelige i et saadant Samliv, skulde prøve paa at drage almindelige Tjenestefolk ind deri. Hendes Glæde vilde ikke blive mindre, og hendes Huses Gjerning vilde vinde uberegneligt derved. Og saa *Menneskeligheden*! Vi ere jo dog — ikke blot i Krop. — alle Mennesker, Ligheden imellem os er større end Forskjellen.

Vium Præstegaard, den 18de Juli 1888.

M. A. S. Lund.

En lille Bemærkning i Anledning af Landsbykonens Nødraab.

I sidste Nr. af „Kvinden og Samfundet“ læste jeg en Artikel, indsendt af en Landsbykone, nemlig „*Et Nødraab fra en Husmoder paa Landet*“. Jeg føler Trang til, som Tjenerinde, at gjøre en lille Bemærkning angaaende denne Artikel, da jeg synes, vedkommende Landsbykone ser temmelig tragisk paa Tjenestepigernes Stilling i Samfundet.

„Menneskene ere ikke saa gode, som de burde være, alle saa have de Fejl“, siger Biskop Balle i sin Lærebog, og denne Moral kan godt anvendes endnu; thi overfor det nævnte Æmne er jeg sikker paa, at Fejlen er lige saa stor hos Husbond og Madmoder som hos Tjenestetyendet.

„Hvem der er betroet meget, af ham fordres meget“, siger Skriften. Vi Tjenestefolk kunne godt betragtes som be-